SPORTUL DE MÎINE, ÎN ANUL 2000

Scheme de partidă pe cîmpurile de joc ale fanteziei și anticipației

De vorbă cu SERGIU FĂRCĂȘAN

— Vă cerem părerea despre sporturile anului 2 000, ca autor al unor romane științifico-fantastice, ca scriitor oarecum specializat în anticipație.

— Bine că nu ca scriitor specializat în... sport. Din acest punct de vedere, m-aș putea lăuda că sînt un autor excepțional, adică unul dintre puținii care nu scriu despre sport și nu le dau antrenorilor sfaturi. E o infirmitate pe care țin să mi-o păstrez, deși, ca lector, gust adesea cronicile de sport ale prozatorilor, poeților și dramaturgilor, mai ales că iubesc literatura.

— Cum vedeți sportul anului 2 000 ?

— E prea aproape. Anticipația, dacă se vrea fantastică, privește mai departe. Lumea anului 2 000 alcătuiește substanța unor științe precise, care iau curbele statistice ale prezentului și le proiectează, prin calculul probabilităților, peste gard, la numai trei decenii depărtare. O descifrare a lui 2 000 cere o cunoaștere și o discutare foarte profundă a prezentului. N-am competența necesară și de aceea m-aș sprijini mai întîi pe constatări făcute de noi toți, în viața de toate zilele.

— S-auzim...

— Sportul trăiește o mare despicare și cerebralizare. Televizorul și rudele lui fixează sportul, mai ales, ca artă a spectacolului (fie el „dur" și „nespectaculos"). Sportivul modern, cred că nu spun o noutate, stă în fotoliu și fumează țigară după țigară, urmărind încleștarea de pe „micul ecran". Duminică după-masă, cînd omul e liber, cine se mai plimbă, în zilele de meci ? E adevărat că există și bărbați, mai puțini, care urăsc sedentarismul : duminică dimineața ei se încleștează, pentru 2—3 ore, de canapeaua automobilului lor, apoi, la primul punct de popas, caută un televizor. Firește, exagerez, mai sînt destule persoane care nu posedă televizor, ca să nu mai vorbesc de mașină, dar aici ne referim la liniile viitorului și la tendințele care au mai multe șanse de a „prinde".

— Nu credeți că urmărirea spectacolului sportiv îl atrage pe omul de rînd la practicarea sportului ?

— Poate în cazul tinerilor foarte tineri, care, imediat după emisiune, apar pe stradă cu o minge mai mult sau mai puțin veritabilă. În general însă, viitorul trebuie să găsească formule practice, astfel ca ORICE CIȘTIG DE SPECTATORI SĂ NU SE TRANSFORME ÎNTR-O PIERDERE DE PRACTICANȚI.

— Care ar fi aceste formule ?

— Cele imediate sînt nocturnele, sau reluările nocturne, pe ampex sau telerecording, cîteva metode strict pasive, insuficiente, care se cer combinate cu altele, active, ingenioase și convingătoare, pentru ca în timpul zilei să putem scoate omul din fotoliu. Avem prea mulți grijați, prea mulți obosiți și astenici, iar în această dramă nervoasă a Europei sedentarismul nu deține ultimul rol. Sedințele, de asemenea, fie ele utile și interesante sau nu, se adaugă la spectacole. La automatizarea care-l transformă pe muncitor într-un sedentar ce contemplă tabloul de comandă, iar toate astea — unele pozitive, altele nu, dar înrudite prin imobilizare — dăunează nu numai prin caracterul lor sedentar propriu fatita vreme cît nu-s contrabalansate), cît mai ales prin deprinderea ce o dau omului — aș zice educația — de a ședea. Într-un articol din „Scînteia" propuneam, în glumă, că la unele ședințe să adoptăm metoda citorva triburi africane : vorbitorul trebuie să stea într-un picior, și cum pune jos celălalt picior, înseamnă că intervenția lui s-a terminat.

— Spuneați că o parte din fenomenele amintite pot fi socotite și pozitive.

— Firește. Automatizarea, confortul, o consfătuire utilă sau un meci de mare tensiune din Mexic văzut la televizor nu sînt lucruri de care am fi dispuși să ne despărțim. Dar mai e ceva. Spuneam că sportul imprimă o anumită cerebralizare. Să luăm un cetățean oarecare, să zicem Mitică. Stă la stadion, urmărește un meci, dar are alături un tranzistor care-i transmite alte meciuri, poate și un vecin de bancă, din al cărui aparat, pe ultrascurte, se aude un al treilea meci, cel comentat la T. V. As îndrăzni să afirm că materia cenușie a lui Mitică începe să funcționeze pe trei piste în același timp. Am o rudă care dă drumul la televizor, fără sonor, deschide în același timp aparatul de radio și — atent la ambele emisiuni — ...joacă table. Pare comic, dar dacă o să ne mai amintim de campionatele de schi — unde ochiul și mintea noastră s-au deprins să înregistreze zecimile de secundă care aleargau în cifre pe televizor — și de multe altele, mi se pare clar că există o solicitare intensă a creierului nostru. Unii medici o consideră obositoare, dar alți medici adaugă — și sînt înclinat să le dau crezare acestora din urmă — că „efortul" în sine nu poate fi dăunător, decît în cazul unui om obosit de prea multă nemișcare. Dimpotrivă — iar pe această temă am avut unele dispute amicale cu regizori care susțineau că publicul nu poate urmări mai multe acțiuni desfășurate simultan pe aceeași scenă — socot că spectacolul sportiv dezvoltă o agerime, o iuțeală a percepției, o „tehnicitate" vizibilă la tinerele generații. Pînă aici, de fapt, vorbind despre sport, am vorbit mai curînd despre viața modernă : munca în condițiile industriei și societății de azi, distracțiile, sportul, totul îndreptat într-un curent comun, de plus și minus : + cerebralizare, — atrofie musculară. Norbert Wieder, fondatorul ciberneticii, amintea că unele specii au pierit datorită dezvoltării prea bogate a unui organ, în detrimentul celorlalte. Un scriitor fantastic își imagina oamenii de mîine sub forma unor capete enorme, înzestrate cu peduncule, mici picioruțe cu ajutorul cărora se deplasează de la un corp inanimat la altul, se înfig în gît și își aleg o existență temporară de bărbat sau femeie, de bătrîn sau de copil. Sună oribil ; dar avem norocul că există homeostaza, tendința oricărui organism, sau a anumitor sisteme superioare, de a-și găsi un echilibru optim. Tot astfel, ființa omenească va fi sensibilizată și tot mai alarmată pînă la sfîrșitul secolului ; va lua tot mai în serios avertismentele oamenilor de știință, anume că sportul — iar aici prin sport nu înțeleg latura de joc, de spectacol, sau de performanță, ci educația fizică în general, mișcarea, efortul muscular — se transformă, dintr-un auxiliar al educației și sănătății, într-o activitate de prim rang, indispensabilă. Am însă impresia că, în afara organismelor individuale, cele colective — statele, mai ales ale lumii civilizate și amenințate de sedentarism — nu vor lăsa problema pe seama cetățenilor, ei vor acționa tot mai energic, îndeosebi în rîndul copiilor și tinerilor.

— Întrevedeți vreo acțiune statală radical diferită de cele ce se întreprind azi ?

— O împletire între obligativitate și condiții favorabile. Introducerea criteriului „fizic" în aprecierea tînărului, a individului și a orientării sale. Max Nordau a scris o operă vastă, în care demonstra, cu exemple ilustre, că multe genii sufereau de infirmități fizice și se învecinau cu monstruozitatea. Se poate contraargumenta cu oamenii de geniu, multilateral dezvoltați, ai Greciei antice sau ai Renașterii. Cutare om celebru a suferit de hemoroizi, dar, ca să parafrazez o anecdotă, nu pentru asta îl prețuim. Invocarea geniului matematic al unui copil nu poate sluji părinților ca argument contra profesorului gimnast care „îi strică media". Admițînd însă dreptul geniului de a se abate de la normă (și, la urma urmei, nimeni dintre noi nu e perfect normal, norma fiind o medie ideală), criteriul de excepție nu se poate aplica la scara întregii societăți. O carte românească recentă, apărută în Editura Științifică, susțineau, paradoxal, că e mai ușor să ai geniu, decît să-l recunoști. Cu geniul te naști, îl ai sau nu, ești deasupra, îl poți înțelege mai lesne pe celălalt, pe cînd acestuia, mai limitat, îi vine mai greu să te înțeleagă. Maturitatea societății se măsoară nu după numărul geniilor ce le produce, ci după etalonul în care le recunoaște și le asimilează descoperirile. Am făcut o paranteză, dar cred că nu e străină de sport, de criteriile selecției și ale talentului. Propaganda, medicina sau legislația anului 2000 se vor îndrepta energic spre sport și spre realizarea utopiei comice a lui Butler : în țara imaginară Erehwon, bolnavii și infirmii nu numai că nu erau scuzați, dar erau dați în judecată de stat și condamnați la închisoare pentru crima de a nu fi știut să se păstreze în stare de sănătate, culpa de a fi devenit o povară pentru familie și colectivitate.

— Pare-mi-se că, de la sport, ne-am abătut spre sănătate.

— Da, pentru că sportul despică oamenii nu numai între spectatori și performeri, dar are în miezul lui două compartimente destul de diferite : partea fizică, pe care o împarte cu toate eforturile energetice pentru „a fi în formă" (voi reveni asupra acestei noțiuni) și partea de joc, de partidă, de activitate convențională și limitată la reguli precise, pe care o împarte cu diferite jocuri, ale copiilor, ale cartoforilor, ale așilor (între care doar cei din șah și bridge se apropie, ca statut și caracter competițional, de sportul propriuzis). Latura de joc, latura strategică și cerebrală, ca și virfurile competiționale ale sportului, ar cere o analiză separată, poate în altă convorbire. Mi s-a părut însă mai important să insist asupra laturii de practicare și a noțiunii „a fi în formă". Despre asta, răposatul Roger Vailland a scris una dintre cele mai frumoase pagini ale sale. E vorba de o nuvelă apărută în românește acum vreo zece ani, și care are în miezul ei o cursă ciclistă. Vailland constată că trăim într-un veac nervos, de solicitare maximă și rapidă a tuturor capacităților noastre, și că de aceea, în mai fiecare profesie, „a fi în formă" a devenit o adevărată filozofie. Începe înșiruirea cu cicliștii și o termină cu scriitorii, la care — afirmă el — după o anumită virstă problemele de creație devin probleme... dietetice. Sînt sigur că aici, la menținerea omului de rînd „în formă", își va cîștiga sportul semnificația lui majoră, spre sfîrșitul secolului.

— Ce sporturi credeți că vor cîștiga teren ?

— Ca practicare (nu ca spectacol), pentru oamenii trecuți de virsta soldăției, sporturile care cer un efort egal dozat și nu solicită cheltuieli prea mari. Încep, poate o să vă mire, cu mersul pe jos, nu numai cel ideal, la aer curat, în zilele libere, sau excursia pe munte, dar mersul ceva mai rapid prin oraș, zilnic, drum de vreo oră-două, care nu cere decît un minim, adică trotuare pe care să umbli fără frică de mașini, de gropi sau băltoace, ceea ce este o pretenție, veți admite, modestă. Gimnastica ar fi splendidă, nu cere condiții speciale, nici timp mult, dar pare-se că pentru majoritatea oamenilor e plictisitoare ; altfel e greu de explicat de ce toată lumea îi admite utilitatea și atît de puțini o practică efectiv. Înotul apoi, pe distanțe lungi, care fac lacul să fie preferabil bazinului, în caz că e asanat și amenajat cum se cuvine. Lacul e uneori de preferat și față de mare, care are zile de valuri, zile de „Salvamar" și zile în care, chiar dacă nu există primejdie imediată, efortul nu are regularitatea celui depus în apele lacului. Lacurile Capitalei îmi par însă neglijate ca salubritate, iar zonele de uz public sînt limitate mai mult la Floreasca și Tei. Am citit că la vreo 80 de ani, dacă nu mă înșeală memoria, Pavlov mergea pe bicicletă. În București, pînă acum vreo doi ani, bicicleta era și un mijloc practic de transport, te duceai la lucru cu ea. Automobilistul din mine dă dreptate tovarășilor de la circulație — care au fixat porțiuni mari de interdicție, pentru a stăvili accidentele, uneori mortale, provocate mai ales de cicliști irresponsabili — dar biciclistul din mine regretă zonele de asfalt și de drum continuu, fără de care nu mai am cum ajunge la locul de muncă. E o problemă care își va găsi rezolvarea în timp, ca și cea a locurilor de joacă și microterenurilor de sport pentru copii. Acestea, împreună cu activitățile „mișcătoare" din cenaclu, ar fi etapele elementare, la care se adaugă, pentru copii, locurile pe care natura le-a prevăzut cu dealuri pentru săniuțe, ceva porțiuni pentru patine pe gheață și pe rotile, mese de ping-pong.

— În afara practicii imediate, ați putea încheia convorbirea noastră cu o anticipație ceva mai îndepărtată, mai fantastică ?

— M-am gîndit la un sport care mi s-ar părea grozav, dar explicarea lui ar cere unele paranteze matematice, legate de teoria jocurilor. Să-l rezum, ceva mai simplist. Problema centrală a sportului din secolul XXI ar fi găsirea unei formule prin care spectatorii să devină performeri, fără a înceta să fie spectatori și fără ca spectacolul să-și piardă din farmec. Ar fi deci îmbinarea dintre fizic și tehnicitatea intelectului. Închipuiți-vă un stadion imens, nu plan, ci cu accidente de teren dispuse după o schemă precisă, care să dea relief. Mingea, din metal, nu cîntărește mai mult de o tonă. Jucătorii sînt ciborgi. Știți probabil că ciborgul este o îmbinare între aparat (CIBernetică) și ORGanismul omului. În mod obișnuit, o mașină nu e conectată direct la aparatul senzorial : de pildă, dacă automobilul dă într-o groapă cu apă, simțim izbitura indirect, roata nu ne informează dacă apa era rece sau caldă, iar volanul și roțile le folosim cu totul altfel decît propriile noastre mîini și picioare. Ciborgul e cel mai adesea realizat printr-o carcasă exterioară omului, și trimite informația îndărăt spre simțurile manipulantului ; unul dintre aparatele experimentale mai reușite seamănă cu un rinocer de metal (ceva mai mare), care umblă reproducînd mișcările omului aflat în patru labe în interiorul lui. Avem deci două echipe de ciborgi. Abia acum începe, după părerea mea, partea interesantă. Spectatorii se împart, după cum cumpără biletele, în trei categorii : cei care țin cu echipa să zicem „albă", cei care țin cu echipa „verde" și neutrii ; aceștia au voie să-și modifice preferințele în cursul meciului. Închipuiți-vă însă că în locul unei galerii vocale (sau alături de ea), echipele în luptă depind direct de energia furnizată de suporteri. Să zicem că stau pe biciclete fixe, sau că au niște extensori, sau arcuri care se string în pumni, mă rog, orice fel de aparat care poate înregistra exact efortul „microbistului", energia cheltuită de el, și o transmite unei centrale ; aceasta o repartizează ciborgilor respectivi. La urma urmei, nici nu e nevoie de tribune : putem transmite energia noastră și de acasă, să zicem prin unde hertziene cu rol de ghidaj. Veți răspunde că o să cîștige automat echipa cu un număr mai mare de suporteri (iar în meciurile internaționale, ar învinge țările mai populate). Dar există un calculator central care în funcție de numărul celor două galerii opuse, poate echilibra statistic șansele meciului, astfel ca rolul cel mai mare să revină efectiv energiei medii cheltuite de fiecare dintre tabere. „Trișorii", care se dau drept neutri, cînd în realitate țin cu o echipă, pot fi neutralizați prin aceleași metode matematice sau, la unele dispute, scoși din competiție. Meciul ar fi în realitate mult mai complicat, pentru că ar depinde nu numai de energia fizică cheltuită de suporteri, dar și de opiniile lor tactice (care azi sînt stirgate din adîncul plămînilor). Ciborgii, jucînd rolul de vedetă, ar fi deci nevoiți să calculeze nu numai situația de pe teren, a lor și a adversarilor, dar și „spatele", sursele de energie crescută sau micșorată din cauza oscilațiilor psihologice și fizice ale galeriei. Aș putea continua cu amănunte (nu mai vorbesc de „faulturi" superbe ai vedea, cînd un mastodont de 20 de tone, răsturnat, cutremură tot pămîntul în jur și scuipă scînteii), dar mă opresc la lucrul principal : participarea masei. Strănepoții galeriilor sonore, sedentare, adesea casnice, ale zilei de azi, și-ar lua o frumoasă revanșă. Ne-ar despăgubi pentru „lipsa de timp", oboseala, grina, nervii și lipsa de grijă față de „formă", pentru atîtea din nevrozele acestui veac zbuciumat — al XX-lea — căruia, s-ar zice, numai de sport nu-i arde, dar care, totuși, e veacul celui mai mare consum de sport cunoscut în istorie.

REP.

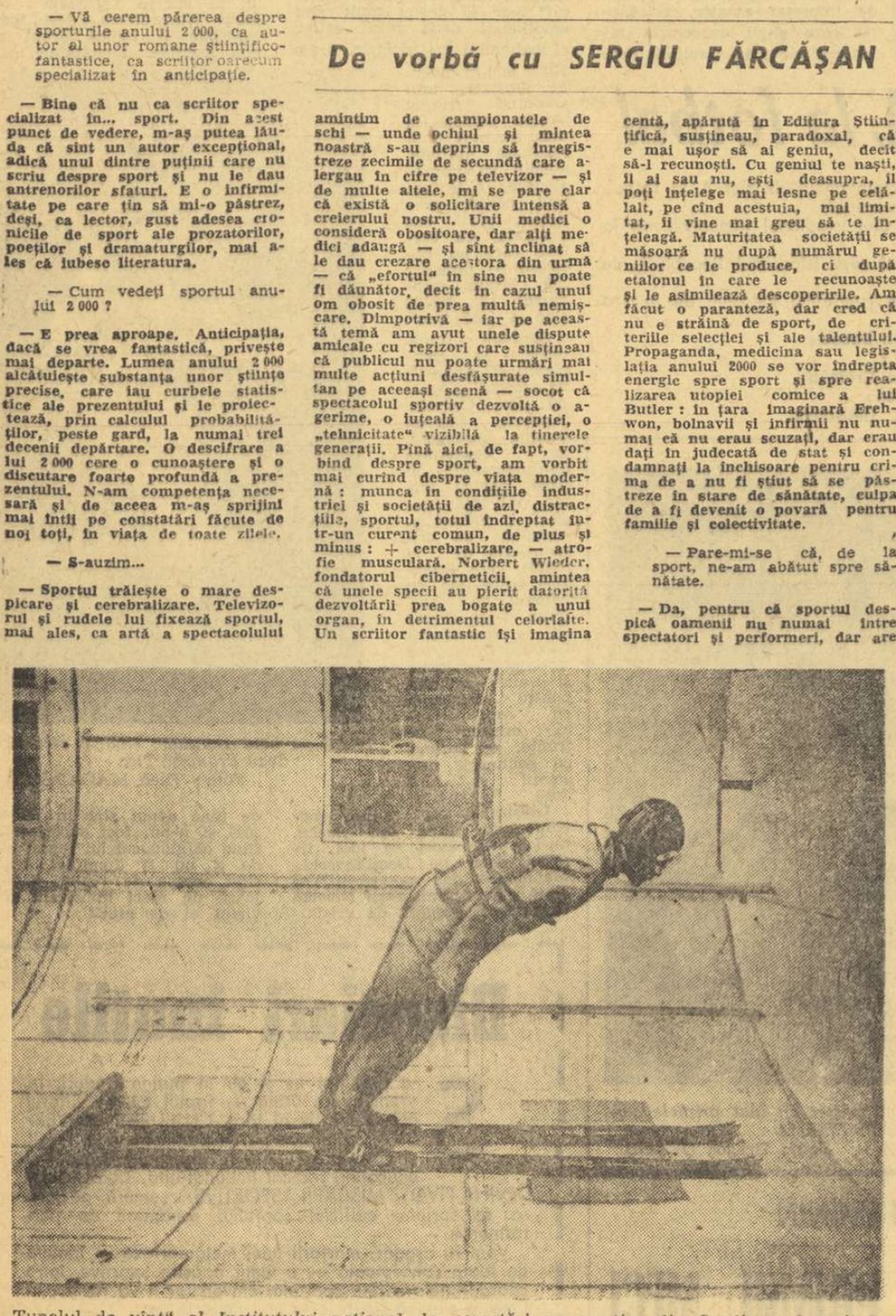

„Tunelul de vînt" *al Institutului național de cercetări aeronautice din Suedia a devenit loc obișnuit de testări pentru săritorii cu schiuri, cicliștii și patinatorii suedezi. Sportivii iau locul avioanelor și submarinelor supuse aci, în mod obișnuit, probelor aerodinamice. În fotografie,* Eilert Mähler *corectîndu-și ipotetica poziție de zbor după părăsirea trambulinei.*

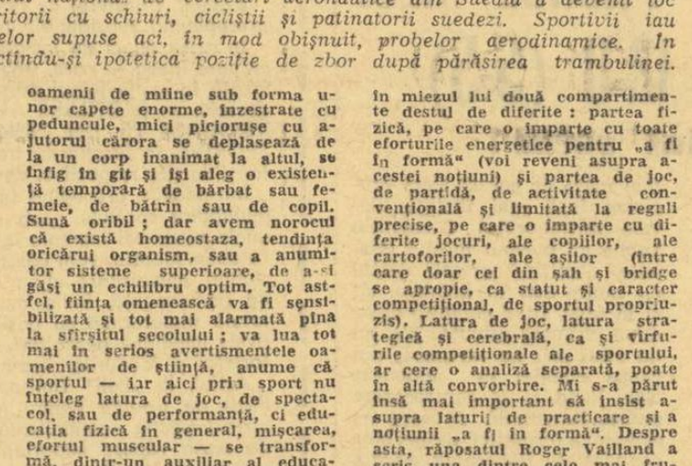

Computerul pe post de... arbitru în meciul imaginar Rocky Marciano — Cassius Clay

Deschiderea „marelui sezon"

Vînătoarea de iepuri și fazani — în afara regiunii de munte — cuprinde tradițional mai tot teritoriul țării noastre, omul mediului rural spunînd „iepure" neapărat în orice discuție despre arma cu alice. Este, după cum se știe, vînătoarea glumelor tipice făcute pe seama „mincinoșilor", a căror echipare începe în duminicile de iarnă cînd mai sînt încă 3—4 ceasuri de întuneric. Dimineața vînătă, înviorlită în vînt rece, descoperă la marginea cîmpului siluetele oamenilor cu pușca în mînă, jucînd bătuta frigului în așteptarea primei goane. Organizatorul devine aproape un tactician militar împotriva unui inamic ce are la dispoziție doar viteza pentru a scăpa de snopul alicelor de 4 mm.

Cu bețe de „diverse calibre" în mîini, siluetele gonașilor se topesc spre un orizont incert, adesea acoperit de linia unor păduri sau de ceața cîmpiei în anotimpul rece. Vînătorii își ocupă fiecare locul tras la sorți, alternat pe distanță regulamentară. Sînt încercate unele camuflări după tufe, șanțuri sau chiar arătură mai adîncă în speranța unei apropieri tactice, cu surprinderea la mică distanță a animalului urmărit. În fine, după trecerea multor minute — al căror număr nu-l verifică nimeni — apar primele siluete cu urechi lungi într-o lunecare prudentă printre brazdele umede. În spatele lor se aud, ba chiar se văd, primii bătăiași cu mers grăbit, clătinat, agitînd ciomege. Siluetele cu urechi lungi se hotărăsc. Printre cele cîteva mogîldețe nemișcate din față se poate trece —, să ne grăbim, primul pocnet, e greu și aici, dar... să ne grăbim !... Și iepurele, o dată cu apropierea de linia vînătorilor, arată o viteză ce pare mai mare decît în realitate, datorită arcuirilor rapide ale corpului care parcă trece peste arătură ca un fulg purtat de un vînt puternic. Culoarea blănii în afara unei inspicări mai deschise — îi este aceeași ca a pămîntului reavăn. Oare cît să-i pun în față ? Se întreabă mai oricare din cei ce duc arma la ochi. Viteza e mare, greu de apreciat. Corecția probabilă, două lungimi de iepure. Totul este să nu cobori linia de ochire, mai bine tragi puțin mai sus... Sfaturi ce trec prin minte fragmentar, cu viteză de fulger, terminate o dată cu pocnetul armei.

Tirul la iepure nu este atît de ușor, după cum se crede. El cere experiență și ochi selectiv pe care numai un antrenament metodic îl poate forma. Pe scurt, cam ceea ce lipsește celor ce confundă vînătoarea numai cu sezonul de iepuri, uitînd că sportul acesta — mai vechi ca oricare altul — se practică tot timpul anului, de la pasărea de pasaj la răpitoare, ținînd treaz nu numai ochiul de bun trăgător, dar și pe acel al adevăratului iubitor de natură.

Constantin EFRIMESCU

Reflecții fotbalistice

- Arbitrul care, după un meci, nu obține nici o stea, să stea !
- Diferența dintre pripeală și promptitudine se exprimă... în goluri !
- Portarul care iese — inoportun — la blocaj, lasă un mare... gol în poartă !
- Baloanele trimise mult peste buturi sînt... re-buturi !
- Portarul care primește goluri fără să schițeze vreun gest e ca o... bară verticală !
- Unii jucători nu prea știu să facă distincție între un șut cu boltă și un șut... spre boltă !

D. MAZILU

RĂSPUNDE Ion Fostaru

D. DĂSCĂLESCU, IAȘI. Un catren adresat Politehnicii Iași,

după victoria repurtată asupra echipei C.F.R., chiar la Cluj :
Toamna-aceasta, bag de seamă,
Vechea vorbă o schimbași :
Ploaia nu mai e... clujeană,
Ci ea vine de la... Iași !

C. TOMA, BUCUREȘTI. Dacă cele scrise în dreptul numelui expeditorului — „fostul portar al națională și al echipei C.C.A." corespund adevărului, nu putem decît să spunem că reîntîlnirea este pe cît de neașteptată, pe atît de plăcută. Subscriem la cele mai multe dintre ideile pe care le expuneți, cum ar fi aceea a folosirii temeinice a lui Ion Voinescu în munca de ridicare și perfecționare a portarilor noștri, ca și a prezenței în fruntea cluburilor de fotbal a foștilor fotbaliști. Vreau să vă amintesc, însă, că și C. Toma a fost un excelent portar !

FRANCISC SERES, BAIA MARE. „Așteptînd și sperînd ceva, am scris ceva pentru Steaua. Am fost însă nevoit să transform mica mea poezie, față de eșecul suferit de echipa mea favorită". Poezia, chiar așa cum ați modificat-o, nu ne-a plăcut. Dar puteți da vina pe ...Steaua ! Am citit și încheierea scrierii dv. : **„Îmi plac foarte mult răspunsurile pe care le dați".** Chiar și ăsta ?

TEODOR NEAG, NADRAG. Cum este posibil ca un lucru atît de clar să continue să dea naștere la controverse ? În competițiile internaționale, numai la perfectă egalitate de puncte și de golaveraj, golurile înscrise în deplasare capătă o valoare dublă. Dacă U.T.A., învinsă cu 3—0 la Belgrad, ar fi cîștigat la Arad cu 5—1 (unde ar fi fost norocul), scorul general ar fi devenit 5—4 pentru U.T.A. și nu... 5—5, cum credeți dv.

N.ONIGA, COMUNA COVASNIC. N-ați cîștigat nici unul, nici altul. Dimpotrivă, pierdeți în ochii mei cu asemenea pariuri !

FLORIN NICOLAESCU, CÎMPULUNG MUSCEL. Chiar dacă am fi în măsură să vă ajutăm, oricum, e prea tîrziu : 12 noiembrie a trecut ! Apreciind efortul dv. de a ține, în ora de diriginție, un referat asupra lui Năstase și Țiriac, a activității acestor doi excelenți tenismani, mi-ar veni greu, oricum, din lipsă de timp, să contribui, chiar în mică măsură, la realizarea

lui. Aș crea și un precedent nu tocmai recomandabil. Mîine-poimîine, un alt elev mi-ar putea cere să-i fac temele. Și nici măcar n-ar face o prea fericită alegere, gîndindu-se la mine !

BELA BARTHA, REGHIN. „Vă rog să precizați dacă un meci de fotbal durează 90 de minute la seniori și 80 de minute la juniori, sau partida se întrerupe dacă scorul la proporții (N.R.?!?). Întreb aceasta, întrucît la meciul de juniori dintre Avîntul Reghin și Lacul Ursu Sovata, arbitrul Iosef Bartha a oprit meciul în min. 85, cînd scorul devenise 15—0, considerînd că nu mai e cazul ca meciul să continue". În primul rînd, o precizare : jocurile de juniori durează tot 90 de minute, ca și cele de seniori, cu excepția partidelor din cadrul Turneului U.E.F.A., unde timpul de joc este de numai 80 de minute. Ce aș putea să vă spun, însă, în cazul pe care ni l-ați relatat ? O fi avut omul musafiri și n-a vrut să-i lase să aștepte ! Să vedem, însă, ce părere are Colegiul județean de arbitri ? Sperăm că acolo se vor găsi oameni mai puțin... grăbiți, care își vor face timp să judece (și să sancționeze) această abatere.

UN GRUP DE ELEVE DE LA LICEUL CORIOLAN BREDICEANU, LUGOJ. „În scurta relatare „Și fetele din Lugoj joacă fotbal" s-a strecurat o eroare în ceea ce privește rezultatul. Nu Liceul agricol a cîștigat cu 2—1 jocul, ci noi. Vă rugăm să faceți această rectificare, care este de mare importanță pentru noi". Îmi închipui. Fetele sînt și mai ambițioase decît băieții ! Oricum, eram obligați să restabilim adevărul.

ilustrații : **N. CLAUDIU**

LA OBERHAUSEN, ÎN CONFRUNTAREA PELICULELOR SPORTIVE

UN NOU SUCCES ROMÂNESC

În perioada 8—11 noiembrie, la Oberhausen (R. F. a Germaniei), a avut loc cel de al doilea festival internațional al filmului sportiv. La această mare confruntare internațională a peliculelor, filmul sportiv românesc a obținut un nou succes cu scurt metrajul „20 DE SECUNDE" (regizor Gheorghe Horvath, operator Mihai Narti). Această producție a „Studioului Alexandru Sahia" a obținut premiul pentru regie.

CALITĂȚILE FIZICE

Lumea recordurilor

De teama de a nu vă plictisi cu lumea recordurilor (deși orice am spune, ea este lumea sportului nostru), și pentru ca dv. să întîmpinați senin noul an — mi-am propus să închei în luna decembrie variațiunile noastre pe tema recordurilor. Apoi va veni nedumerirea editurii de a i se propune o astfel de carte, și — cine știe — reacția niciodată previzibilă a cititorilor...

Dar, pînă atunci, ne-am mai gîndit la calitățile fizice, la memoria omenească, la sporturile de iarnă, la recordurile viitorului. Și în final, la un joc al ideilor, cu semnificații multiple, despre RECORD.

VITEZA este simbolul secolului XX. Calitate nativă greu de format și de stăpînit. Desigur, limitele ei au fost necontenit depășite, dar sînt și distanțe pe care oricît am alerga sau înota, recordul va deveni de neconceput.

Nimeni nu va putea parcurge o sută de metri pe stadion — pe Terra — în mai puțin de 8 secunde, și nici aceeași distanță, în bazin, sub 49 de secunde. Sau, cine știe, ce minuni îl mai așteaptă pe om în secolul viitor...

Recordurile de astăzi sînt excepționale, dar nu de granit, spun specialiștii și par să fie convinși, și sportivii. Cînd **Armin Hary** a alergat 10 secunde și a fost întrebat ce se va întîmpla acum, a spus calm, convins : „Va trebuit să așteptăm puțin". Dar **Hayes** și ceilalți n-au vrut de loc să aștepte.

Viteza este cea mai ispititoare, deși cea mai ingrată calitate. Și nu numai în atletism. În ciclism, motociclism, automobilism, aviație — acolo unde viteza nu înseamnă numai picioare repezi, ci și judecată rapidă de constructori, viteza își are alte legi și alt mers.

FORȚA a evoluat imens în ultimii ani. Poate, cel mai mult. Și aceasta datorită metodelor de antrenament și studiilor biomecanice. Recordurile în aruncările atletice (atît la bărbați, cît și la femei) și recordurile la haltere sînt de-a dreptul uimitoare.

A arunca astăzi 20 m la greutate și 67 m la disc, 75 m la ciocan și peste 92 m la suliță, pare a fi un lucru banal, așa cum banale ni se par acum lansările în cosmos.

Omul este o ființă ciudată. Mai întîi se miră și se străduie pentru orice performanță care iese din neobișnuit, apoi se plictisește, se blazează, nu-l mai încîntă nimic și nu-l mai tulbură nimic.

REZISTENȚA omenească rămîne mereu un semn de întrebare. Toată lumea se întreabă pînă unde pot fi împinse limitele depășirii ei. Maratonul se aleargă astăzi sub 2 ore și 10 minute. Femeile — doar cîteva, pînă acum — parcurg și ele aceeași distanță, pînă ieri diabolică, în 3 ore și 7 minute.

De atîtea ori a fost străbătut înot Canalul Mînecii, încît înotătorii au trecut la excentricitate, dus și întors, noaptea, cu picioarele legate. Recent, italianul **Fulvio Bergamini**, de 37 de ani ne-a oferit o mică mostră de rezistență : Triest—Veneția, 33 de ore de înot continuu.

Ceea ce revoluționează antrenamentul de rezistență este în prezent ideea că lucrul pentru această calitate nu este dăunător copiilor și tineretului, fiind un efort de lungă durată, care nu solicită inima, ca viteză repetată.

Și astfel nu mai avem de ce ne mira că înotători de 15 ani devin campioni olimpici în cele mai lungi probe, iar maratoniștii japonezi concurează cu succes în această probă la 18 ani.

Se vorbește prea puțin de recordurile de îndemînare, deși dacă reflectăm mai mult, acestea sînt cele mai pretențioase. Ele solicită simultan și rafinat coordonarea, suplețea, echilibrul, gîndirea.

Decatlonul sau pentatlonul modern nu sînt numai o victorie a voinței omenești, ci și victorii ale corpului nostru de a stăpîni cu virtuozitate, spațiul și timpul. Recordurile de tir, popice, sărituri la trambulină de schi sînt și ele dovezi ale iscusinței noastre.

Și după cum cultura întregește inteligența umană și-i dă frumusețe și personalitate, tot așa îndemînarea sportivă întregește toate celelalte calități fizice și le face mai puternice și mai depline.

VIRGIL LUDU